

OKIENNY (3) ai

o oraz e jasne.

sg m N okienny (1). ◇ f A okienn(a) (1). ◇ [n G okienn(e)go.] ◇ pl N subst okienn(e) (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w.

Przymiotnik od „okno” ‘otwór w ścianie’; *fenestralis Calep, Cn; specularis Cn (3)* : *Erigenum* [!] – *eriganum*, podpora okyenna *BartBydg* 51b; *Viminibus factae fenestrae*, Kratki okienne z cienkich prątków wplecione. *Mącz* 496d; *Calep* 413a.

a. [W funkcji rzeczownika: »okienne« = podatek płacony przez rzemieślników od okna, przez które sprzedają towary: Szewców jest w mieście 15, którzy okiennego płacą, każdy z nich per gr 6/12. Tego czynszu połowicą płacą miastu a połowicą zamkowi. *LustrMalb* 1570/114.]

LWil